

„TĚŽCE
NÁVYKOVÁ JÍZDA
POKRAČUJE!“

Adrienne Young,
autorka bestselleru
Klan

KREVNÍ POUTO

VLÁDCI POPELA, KNIHA DRUHÁ

SCOTT REINTGEN

KREVNÍ POUTO

Text copyright © 2021 by Scott Reintgen

*Všetchna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Jolana Navrátilová, 2022

Cover © Sammy Yuen, 2022

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2022

ISBN 978-80-277-2589-2 (pdf)

Scott Reintgen

KREVNÍ POUTO

VLÁDCI POPELA – KNIHA DRUHÁ

DRAMATIS PERSONAE

POPELIÁNSKÝ PANTEON

- Hromaditel:** božstvo vlastnění (liščí masky)
Zvědavost: božstvo šepotu (jestřábí masky)
Úsilí: božstvo technologie (robotická vylepšení)
Hrdlořez: božstvo masa (masky řezníka)
Zběsilost: božstvo války (býčí lebky)
Šílenství: božstvo přechodu (vlčí masky)
Strach: božstvo varování (želví masky)

ČÁST PRVNÍ

SMRTELNÍCI

*Při mém zrození nepomrkávaly hvězdy.
Nikdo mi na hlavu nevložil korunu.
Narodil jsem se do světa potenciálních
bohů. Mé jméno putuje šeptem skrz jeskyně
času, neboť první jsem je zašeptal já.*

STRACH
OBAVY A VAROVÁNÍ

1

NEBESKÝ SKOK

IMELDA

V přízračné mlze jako drahokam září jediný plamen.

Stojím s vykrouceným krkem a čekám, že si Bastian začne stě-
žovat na náš plán. Nad nekonečnými dunami kvílí poryvy větru.
Temné moře se po nás natahuje svými železnými prsty a kotníky
nám olizuje zvířený prach. Věděla jsem, že zdejší útesy jsou vysoké,
ale když stojíte v jejich stínu, popadne vás závrať z představy, že
byste na ně měli vylézt.

V mracích před námi se skrývají věže Zamberka – říká se o něm,
že jde o nedobytnou popeliánskou pevnost. To, že tam někde nahoře
jsou hradby, dosvědčuje pouze ohmataná mapa v Bastianově kapse
a blikající světýlko nad námi. Po chvíli mlčení se Bastian otočí ke
mně a zbytku naší družiny.

„Seš si jistá, že to bude fungovat?“

Nemůžu si nevšimnout zvýšeného tónu. Zeptal se hodně hla-
sitě, tak aby vítr jeho slova donesl i k ostatním. On ví, že je můj
plán dobrý. Ale chce, abych to jasně potvrdila všem. Jeho družina
mě tehdy po mém útěku z Dostihu zachránila. Maršál prozradil
můj plán horským rebelům a oni mi vyrazili na pomoc. S nimi
jsem taky prošla svou první krvavou lázní v bitvě u Flekova valu.

Společně jsme na cestě už víc než měsíc, ale někteří z nich se teprve učí mi důvěřovat. Bastian ví, že můžu být užitečná v jiném ohledu. On je jejich vůdce a já jsem expertka, především na alchymii.

„Tak pohodovou jízdu jsme nezažili už pár týdnů.“

Několik lidí se zasměje. Bastian jen krátce přikývne. „Tak jim to ukaž.“

Skupinka utvoří kruh, každý si stoupne ke své hromádce popela. Na tenhle úkol se přihlásilo jen dvanáct dobrovolníků. Abych byla upřímná, ani jsem jich tolik nečekala. Skupinu těch méně srdnatých Bastian moc nešetřil. Musím se smát při představě, jak jedou namáčaní mezi zavazadly v ukradeném povoze, kde leží na hromadě spolu s válečnou kořistí, a tiše nás proklínají. Zatímco oni se k hradu povevou mezi pytli, naše skupinka tam dorazí naprosto parádním způsobem. Rozhlédnu se po kroužku věrných a nepřekvapí mě, že vidím své oblíbené tváře.

„Takže, tohle zrození se jmenuje Nebeský skok...“

A najednou jako bych byla zpátky na ranči a natáčela s Farianem další video. Jako obvykle bychom se za úsvitu svátečního rána vkradli do Maršalovy stodoly v naději, že natočíme film, který si pustí dostatek lidí, a my vyděláme peníze na další komponenty. Takhle jsem se vlastně dostala i na Dostih. Teď se mi zdá, že se to všechno přihodilo někomu jinému, v úplně jiném životě.

Netrvá to ani patnáct oběhů a celá skupina má popel připravený. Úkol nám komplikuje silný vítr, v jehož závanech nám poletují pláště kolem hlav a připravený prach se snaží utéct z našich dlaní. Když jsou všichni hotoví, postupně je obejdu a raději se třikrát přesvědčím, že je všechno, jak má být. Dnes opravdu nepotřebujeme, aby někdo zemřel jen proto, že jsme do popela vmíchali komponenty ve špatném poměru.

Ale všechno se zdá být v pořádku.

Teď už jen počkat na východ slunce.

Sourozenci Roweovi, Harlow a Cora, si upravují opasky a zbraň. Pohyby provádějí téměř synchronně. Layne si utáhne kapuci a utrousí, jak nádherně nám vyšlo počasí. Tahle holka připomíná nuž a je pořádně ostrá. Nejstarší člen naší družiny, chlapík jménem Briar, jen poznamená, že to nic není proti zimě, jaká panuje v horách. Nejdřív mi přišel trochu nudný, ale pak mi někdo prozradil, že býval členem původní party Bleskových zajíců. Každý, kdo bojoval po boku Zlatého Jonese, je tak trochu legenda. Je s námi taky můj bratranec Luca, ten si pod vousy brouká horský popěvek, který jsem nikdy neslyšela. Bastian tu melodii zřejmě zná a svou kovovou paží vyťukává rytmus. Víím, že tahle paže je ta nebezpečnější z obou jeho horních končetin. Když jsem ho viděla poprvé, vyhrál díky ní souboj nad popeliánským setníkem. Jeho robotická paže je prostě smrtící zbraň, i když právě teď se jí rozhodl proměnit v oslavný hudební nástroj.

Poslouchám jejich vtipkování a lehce se usmívám. Snažím se vypadat jako jedna z nich.

Vydobýt si místo v téhle rodině nebylo snadné. A už vůbec ne, když jste srdcem tak napůl jinde. Chybí mi ty chvíle, kdy matka mlaskla, když jsem se vrátila domů hodně pozdě. Přízračné vrzání otcovy židle v kuchyni, když si ráno četl noviny. Chybí mi Prosperův věčný úsměv a Farianova touha dobýt svět. Tak dlouho jsem se snažila ze svého města odejít, že mě ani nenapadlo, jak moc mi bude chybět.

Nad západními skalami konečně vykoukne slunce.

Má kůže dychtivě pije jeho první paprsky. Jedním dechem povstávají i naši fénixové. Ze smrti opět do života. Jejich zrod provázejí ohromující záblesky lomeného světla. Zrak se mi na okamžik stočí k věži a libuju si, že je taková mlha. Oko zvědavého vojáka by to světlo dole mohlo spatřit, ale zřejmě by to žádné podezření

nevyvolalo. Ještě nikdo se nepokusil Zamberk dobýt zdola. A o to jde. Tuhle strategii jsem se naučila na Dostihu.

Musíš změnit hru a přinutit je hrát podle tvých pravidel.

„Nasedáme,“ zavelí Bastian. „Položte se do sedla. A dokud nebudeme uvnitř, tak ani muk.“

Jsou slyšet nárazy vln, vrzání písku a tlukot našich srdcí. Musím pevně chytit otěže, aby se mi tolik netřáslly ruce. Snažím se sama sebe přesvědčit, že náš plán vyjde. Magie fénixů nás nezklame. Moje nervozita ale pramení hlavně z toho, jaký může mé rozhodnutí mít dopad. Když jsme s Farianem na Maršálově ranči natáčeli moje skoky, mohla jsem si zlomit pouze vlastní vaz. Teď však na mých volbách závisejí životy ostatních.

Než se vydáme přes duny, Bastian si naposled prohlédne mapu. Koně skloní hlavy a uvolní přední nohy. Jejich kopyta se jen míhají v písku. Rozdělíme se do dvou řad, sedm jezdců vepředu a šest vzadu. Bastian je uprostřed první řady a já si navzdory jeho přání zaberu jedno z předních křídel. Trochu jsme se o podobné věci přeli, ale tohle rozhodnutí je nasnadě. Jak bych mohla po ostatních žádat, aby nasazovali životy, když nebudu připravena nasadit ten svůj?

Dorazíme na konec pláže. Oceán a skály se tu stýkají a voda se v mohutných přívalech tříští o kámen. Se syčením vystřeluje do vzduchu, kde vytváří mokry mlžný závoj. Ale opar nad námi se začíná pomalu rozptylovat. Zbývá nám jen pár minut, abychom obránce překvapili. Bastian ukáže na skálu před námi. Nejsou na ní žádné úchyty. K vrcholu se nevine žádné opuštěné schodiště.

Musíme vyvolat kouzlo.

„Jeďte jako o život,“ zavolá Bastian. „Stvořme něco z ničeho!“

Jeho pohled se na vteřinu setká s mým. V očích mu plane jako vždy před nadcházející bitvou. Říkám si, jestli i já mám v žilách ukrytý podobný plamen. Mají ho všichni Dividiáni? Nebo se rozhořel jen u lidí zrozených v horách? On se narodil s pistolí v jedné

ruce a s rýčem v druhé. Když zrovna neobdělával zemi, musel ji tvrdě bránit. A podobně jsou na tom z jeho party všichni.

Sleduju, jak pobídne koně k pohybu.

Mé tělo odpoví. Koně hlasitě frkají. Kopyta se zarývají do písku a ve vzduchu se z výdechů tvoří pára. Za pár vteřin přejdeme do trysku. Celá naše řada drží tempo. Usměju se, když si představím, že by nás z pláže někdo pozoroval. To by teda byla podívaná.

Třináct koní se vznese vzhůru po útesu.

Ozve se tlumené zaklení. V podobných chvílích člověk snadno ztratí víru. Tu mou drží koně. Víím, že nás magie dostane na vrchol. Víím to, protože žádný kuň nezaváhal. Ani jeden sebou nervózně netrhl. Není třeba mít obavy, protože pro tento okamžik byli zrozeni. Tohle zrození jsem použila první den Dostihu. Vyneslo mě na vrchol obvodové zdi, a já tak unikla Thyminu útoku.

V plném trysku to i dnes napálíme do stěny.

Obyčejní koně by zemřeli a my pravděpodobně spolu s nimi. Změna gravitace nás ale převrátí jako nějaké hračky. Země pod námi si vymění místo s oblohou a naši koně letí nahoru po skalnatém srázu. Svírám otěže jako o život. Když se jako bohové vznese vzhůru, Bastian tiše zavýskne.

Tehdy, když jsem tenhle nemožný kousek zkusila poprvé sama, to bylo skvělé. Ale udělat to po boku svých bratrů a sester je něco docela jiného. Lehce trhnu hlavou a spatřím, jak se třináct koní řítí přímo k nebi. Naprosto bez dechu zakoušíme zvláštní radost i strach a celou škálu pocitů někde mezi tím.

Slyšíme pouze dusot kopyt na skále.

Mlha před námi se postupně trhá. Sprintujeme v otevřeném prostoru. Vidím, kde končí útes a začíná hradní zeď. Obrovské kamenné bloky ohlazené staletími jsou zčásti pokryté mechem. Na druhé straně hradeb čnějí dvě strážní věže. Z našeho pohledu vypadají jako tupá kopí, která neviditelná ruka zvedla k nebi.

Obě věže jsou prázdné. Musím se usmát. Vypadá to, že načasování se nám povedlo. Pravděpodobně už dorazila druhá část naší skupiny. Devlin měl sehrát roli zkrvaveného kněze a těsně před branou s povozem havarovat. Úplně ho vidím, jak upaluje k hradu v ukradené mnišské kutně se „zraněnýma“ rukama, o které se postarali jeho druhové a trocha ovčí krve. Měl předstírat, že ho napadlo nepřátelské vojsko. Obránci Zamberku zřejmě nebudou tak hloupí, aby mu hned otevřeli bránu, ale tohle divadýlko určitě všechny přiláká.

A my zatím míříme k nechráněným baštám.

Bastian pohání svého koně vpřed a nutí nás do jiné formace. Jeho rychlost inspiruje i sourozence Roweovy. Koutkem oka zahlédnu, jak se Harlow na svou sestru zašklebí. Dají si nepatrné znamení a proženou se kolem mě jako blesk.

Hodím pohledem po Bastianovi. Zhlédne můj posměšný výraz a jen pokrčí rameny. Já v duchu zuřím. Takhle se tváří už celé týdny, od Flekova valu. Moje první bitva se pro mě nesla ve znamení děsivého chaosu. Poprvé jsem zakusila válku. Byla jsem natolik v šoku, že jsem sotva dokázala znovu nabít pistole.

Jenže on si teď myslí, že potřebuju neustálou ochranu.

Nemám ovšem čas poddávat se vzteku. Už jsme těsně pod hradbami. Naši koně prorazí poslední cáry mlhy a vyřítí se do plného slunce. Na hradbách nikdo není. Bastian přitáhne otěže a vyskočí nahoru na zeď.

My ostatní ho následujeme. Poslední závan energie nás vystřelí přes zeď, načež opět zafunguje normální gravitace. Málem vykřiknu. Je to starý hrad a hradební ochoz je užší, než jsme čekali. Bastianův kůň prudce zaskřípe kopyty o kámen, ale i tak narazí do protější zdi. Ten můj se sklouzne a druhá řada jezdců málem přepadne přes hradby do hradního dvora pod námi.

Přes chumel těl poprvé spatřím pevnost Zamberk. Vidíme celý hrad z výšky. Pod námi je první nádvoří, z něhož si tu udělali

cvičiště. Na druhé straně hradebního ochozu je kamenné schodiště, kde právě panuje největší frmol. Několik Popeliánů se naklání nad spuštěnou mříží u hlavní brány. Jeden z nich právě něco našťvaně křičí na ostatní.

Pod ním čekají další ozbrojenci, kteří zvědavě naslouchají, o čem se baví ti nahoře. Pozorujeme tu scénu a čekáme na Bastianův povel. Vtom se ozve *řinčení* rozbitého skla.

Všichni se otočíme.

Asi pět kroků od nás stojí jeden z obránců. Oči má vytřeštěné zděšením a u nohou mu leží střepy čajové konvice. Spárami kamenné dlažby pomalu stéká potůček tmavé tekutiny. Cora Rowe se jen usměje a na vetřelce namíří pistoli. „Dobré ráno, zlato!“

Ozve se výstřel. Vzduch je cítit střelným prachem a smrtí. Bastian jen tiše zakleje a okamžitě vydá nové rozkazy. Rozdělíme se do tří skupin. Dvě z nich se rozběhnou do stran, aby obklíčily hradby. Mají za úkol udržet je za každou cenu. Bastian seskočí z koně a spolu se mnou a čtyřmi dalšími zamíří k plošině u schodů. Popeliánští vojáci vyštěknou své vlastní rozkazy. Ozvou se další výstřely.

Z jedné strany se na mě těsně tlačí Luca a zezadu mohutná postava mého strýce Reka. Zahlédnu, jak na druhé straně někdo padá z hradeb. Za rohem doslova vrazíme do postaršího Popeliána, a to tak prudce, že málem sletí na zem. Bastian okamžitě střílí, takže se strážný ani nestihne zeptat, kde jsme se tu k čertu vzali. Do kamenné dlažby se vpíjí krev. Při tom pohledu se mi zvedne žaludek, ale musíme dál. Je třeba být ve střehu a za každým rohem očekávat nepřítel. Naše cesta vede do nitra samotného hradu.

Tohle je válka.

Zahneme do dlouhé chodby ozářené prudkým ranním světlem. Panuje v ní takový jas, že si sotva všimnu, že na druhém konci stojí Dividián a míří na nás puškou. Bastian varovně vykřikne a my jen

taktak stihneme uskočit za bytelnou skříň. Rána roztříští sošku těsně za našimi zády.

„Haló, přáteli!“ zavolá Bastian a jeho hlas se rozlehne ozvěnou. „Jsme tu kvůli nim, ne kvůli tobě.“

Chvilku je ticho. „Kvůli komu?“

Bastian lehce zvedne hlavu. „Popeliánům! Nezabíjíme své vlastní lidi!“

Další výstřel Bastiana přinutí se zase sehnout. Tiše zanedává.

„Táhlorucí neberou zajatce,“ odpovídá mu Dividián. „Však víte, co se stalo ve Vivinii! Vypálili jste město, které mělo sloužit jako útočiště všem!“

„Copak my vypadáme jako Táhlorucí?“

Ozve se další výstřel a po něm zasténání. Opatrně vykouknu a vidím, jak si to k nám rázuje Harlow Rowe. Jen opatrně překročí mrtvolu zastřeleného Dividiána.

„Pokud byste se snad chtěli přestat schovávat,“ řekne, „tak můžeme konečně dobýt tenhle hrad, zlatíčka.“

Netrvá dlouho a celá posádka se vzdá. Je známo, že v Zamberku nebývá hodně vojáků. Popeliáni tenhle hrad drží už víc než dvě století a dokázali ho ubránit před řadou útoků. A vždycky se chlubili, že k obraně tohoto orlího hnízda stačí jen deset spolehlivých ozbrojenců.

Mám dojem, že jich pro jistotu měli najmout dvacet.

Jeden Popelián se zabarikádoval v kuchyni, kde ho nakonec sejmul pánví dividiánský kuchař. Bastian uznale poklepe kuchaři na rameno a vojáka nechá spoutat. Když je po všem, naše skupina se shromáždí na nádvoří.

Devlin si usmyslel, že na všechno dohlédne, a ve svém mnišském rouchu uděluje rouhavá pozhnání. Layne prohledává kapsy mrtvým a pečlivě si zaznamenává každou položku. Vidím, že mezi mrtvými je i jeden kněz. Leží obličejem dolů, ale na jeho krku jsem si všimla stříbrného implantátu. Patří ke služebníkům Úsilí.

V jednom rohu leží osm svázaných Popeliánů a naproti nim vyčkávají jejich dividiánští sluhové. Někteří z nich jen smutně sledují, co se to děje. Osvobodili jsme je, ale jim to tak teď vůbec nepříjde. Jejich životy jsme právě obrátili vzhůru nohama.

Bastian je připraven pronést svou obvyklou řeč, ale vtom se objeví Cora, která šla prohledat podzemní obytné prostory. S namířenou pistolí sem přivádí tři vyjevené Popeliány. Dva z nich jsou od pasu nahoru nazí.

„Bohové pod námi,“ zamumlá Bastian.

Vzápětí už je taky poznávám. Nejsou to žádní obyčejní vojáci ani běžní občané. Jejich vznešená ústa si navykla poroučet. I teď, když sem míří jako zajatci, se tváří tak, jako kdyby jim stačilo mávnout rukou a my bychom je poslechli.

Všichni tři jsou příbuzní. Po svém otci zdělili vystouplou bradu a úzké rty. Po svých rozdílných matkách pak různou barvu i tvar očí.

Cora se z legrace ukloní.

„Dovolte mi představit syny Jeho Zářnosti... tedy jedny z těch mladších.“

Jejich jména si nevybavuju, ale s jejich tvářemi jsem se setkávala po celý život. Znáám je z imperiálního vysílání, oblečené v královském majestátu. Takže vím, že Cora má pravdu: jsou to vážně tři mladší princové. Trůn pravděpodobně žádný z nich nezdědí, ale i tak.

Podívám se na Bastiana. Vypadá to, že se karta pořádně obrátila. Ani on nemůže uvěřit, jaké jsme měli štěstí. Obvykle si musíme nějakou tu páku tvrdě vybojovat. Občas vykrademe popeliánské zásobovací vozy nebo vyrabujeme strategický hrad. A veškerou kořist pak prodáme Táhlorukým, abychom z nabytých prostředků mohli vykoupit dividiánské zajatce.

Na Zamberk jsme vytáhli s tím, že z něj může kápnout slušný zisk. Vůbec jsme netušili, že tu narazíme na královskou rodinku.

Bastianovi září oči jako zlaté mince. Celá naše partička po sobě potutelně pokukuje. Náš vůdce se usměje jako někdo, kdo je v podobných situacích doma.

„Připomeň mi, Coro, kolik se dneska platí za prince?“

2

ZAPÁLENÍ

PIPPA

Sleduješ, jak se ti muži *rozhoří*.

Tuhle scénu nevidíš poprvé. Někdy bohové prostě z jednoho zdroje vyčerpají příliš mnoho sil. Nestává se to často, jen tu a tam. Někteří lidé pak zkolabují přímo v ulicích Furie. Jejich kůže nejdřív získá zvláštní zlatavý nádech, jako kdyby spolkli kousek slunce. Oči se jim rozzáří jasným plamenem a z úst jim za strašlivého křiku vyjde kouř. Svědkové podobné události mohou jen zpozvdálí sledovat, jak ti nešťastníci hoří.

Jako malou tě učili v žádném případě se nedotýkat jejich popela. Mělo se za to, že kdo to udělá, bude prokletý. Táhlorucí těm hořícím říkali *zápalné oběti* a považovali je za známku božské zkaženosti. Bohové toho podle nich po někom žádali příliš mnoho, nebo dokonce – což je ještě horší – udělali chybu.

Ale ti muži ve tvém stanu nehoří náhodou. Jsou to dobrovolníci. Mlčky pozoruješ, jak začínají sténat. Cítí šílenou bolest. V zorničkách jim tančí rudé plameny. Jeden z mužů se poplácá po hrudi, cítí, jak v něm oheň nabírá na síle.

„Vysaďte je na koně,“ rozkážeš. „Vojáci. Bohové nezapomenou na vaše věrné služby. O vašem statečném činu se bude vyprávět. Taková oběť vyváží mnoho životních chyb.“

Nejsi si jistá, jestli je to pravda, ale vojáci v tvých slovech nacházejí útěchu. Členové tvé obávané stráže se k hořícím mužům chovají s velkou opatrností. Určitě se k nim doneslo mnoho z těch povídaček. Jejich ruce se za každou cenu snaží vyhnout kontaktu s kůží *zapálených*, jako by jejich hoření mohlo být nakažlivé. Sami hořící vojáci se z posledních sil drží zpříma v sedle.

Přistoupí k tobě jeden z kněží Zvědavosti. Jeho oči v ptačí masce tě bez mrknutí zkoumají. Právě tohle stvoření ti uprostřed noci přivedlo *zapálené* spolu s instrukcemi od Matky. Dokonce na tebe mluvilo hlasem podobným jejímu. Využít takto božstva našeptávání vůbec nebyl hloupý nápad.

„Vyznáš se v bitevních formacích?“ ptá se tě kněz.

„Studovala jsem je celý život,“ odpovíš.

Následuje krátká pauza, než slova z jeho rtů dorazí k dalšímu článku vedení v hlavním městě. Živě si představuješ, jak Matka rázuje po vojenské základně kolem rozložené mapy Impéria plné maličkých figurek. Dobře víš, že právě do tohoto prostředí se ona hodí ze všeho nejvíc, i když to znamená, že tě teď až příliš často kontroluje.

„Nezapomeň, že to musíte dobře fingovat...“

Pomaloučku toho začínáš mít dost. „Jistě, Matko. Nastal čas. Ohněm a krví.“

Otočíš se ke knězi zády a vyjdeš ven z velitelského stanu, což znamená, že rozhovor je u konce a ty jsi připravena. Matčin plán je jistě chytrý, ale generálkou jsi ty a jeho provedení je na tobě. Tihle tři muži se pokusí odčinit své hříchy vůči Impériu. Je to jejich poslední šance, aby je božský panteon vzal zpátky na milost. Přinášejí cennou oběť, ale ty jsi je už v duchu začala vnímat čistě z funkčního

hlediska. Stejně jako všechny tvé oddíly a všichni vojáci jsou i oni jen zbraněmi ve tvém arzenálu. Je to hodně chladná úvaha, avšak ty si nesmíš dovolit pochybovat.

Tohle je válka.

„Etzli,“ zavolaš. „Pochodové formace. A ujisti se, že Bravos ví, co má dělat.“

Vždy pevná Etzli okamžitě začne jednat. Spolu tvoříte skvělý pár. Když máš chuť riskovat, ona tě nabádá k opatrnosti. Když ona váhá, zasadíš smrtelnou ránu. Právě díky této delikátní rovnováze se tvým oddílům dařilo Táhloruké porážet znovu a znovu. Od Ústí až po Soutěsku jsi neprohrála jedinou bitvu.

Slunce před bitevním stanem ozařuje zlatavé chrániče paží a vyleštěné prsní pancíře. Tvoje jízda už je v sedle. Vedle Etzli stojí Bravos a poslouchá poslední instrukce. *Zapálení* pojedou společně s jeho družinou. Bravosovy tmavé oči se v moři obličejů setkají s tvými. Přikývne na souhlas.

Někde uvnitř pořád ještě cítíš jeho zradu z Dostihu. Není to tak dávno, kdy jsi pro něj byla ochotná obětovat svou budoucnost. Od Dostihu se ti neustále snaží dokazovat svou loajalitu. Pomáhá ti, když ho vnímáš rovněž jako pouhý nástroj. Ty jsi ruka, která jím vládne. Nic víc mezi vámi v současné době není.

Vojenský sluha přivádí tvého koně. Poděkuješ mu a vyhoupneš se do sedla, aby sis svou armádu prohlédla ze hřbetu koně. Všechny oddíly stojí v bezchybných formacích. Nikdo na poslední chvíli neleští zbraně nebo sebou nervózně necuká. Popeliáni jsou zvyklí připravovat se hodiny předem. Pořádek je prvním krokem k vítězství. Ostatně to ti Matka velmi dobře vštípila.

Zaválají signální prapory. Když se dá vojsko na pochod, přejedeš pohledem bitevní pláň. Údolí pod vámi nese stopy nočních potyček. Za ním se v úzkém stoupajícím průsmyku nachází nepřítel. Stěna Táhlorukých bojovníků o šířce sta lidí.

Tohle zúžení představuje strategický bod. Tvůj předvoj si ho nezabral pro sebe, protože mezi Táhlorukými a tímto průsmykem se nacházelo celé město. Předpokládala jsi, že se nejdřív zastaví ve vašem městě a budou se zabývat jím. Ovšem jejich generálka – žena jménem Tessa Joseph – prokázala důvtip, jaký bys u Táhloruké nečekala. Přikázala, aby se vojsko nočním pochodem městu Navassa obloukem vyhnulo. Opevněné popeliánské město tak nechali za sebou a zabrali si pro sebe klíčový průsmyk. Bez posil už Navassa bezpochyby stejně padla.

Tímhle chytrým manévrem získali Táhlorucí mírně navrch.

Mohla by ses je pokusit vyhladovět. Ale tvým západním posilám potrvá dva týdny, než sem oklikou přes severní kopce dorazí. Východní oddíly zase plně zaměstnává Adrian Ford. S jeho jménem se ti vybaví i spousta vzpomínek. Jeho svalnatá hrud' těsně vedle tvého těla při sprintu v cílové rovince Dostihu. To, jak Quinn vyskočila z tvého sedla a v poslední minutě ho vyřídila. Dostih jsi sice vyhrála, ale kvůli tomu, jak Adrian nečekaně sletěl z koně, zřejmě začala válka. Táhlorucí tě obviňovali z nečisté hry. Ze zpráv je zřejmé, že se celou tu dobu chystali k rebelii, ale tvoje vítězství jim dalo záminku.

A teď tu stojíte proti sobě.

Dá ti práci, abys v sobě potlačila tu druhou vzpomínku, kdy jste spolu seděli v temnotě kočáru. Ne, musíš se soustředit. Aspoň máš další důvod upnout všechny své síly k pochodu. Každá zastávka totiž vyvolá tyhle mučivé vzpomínky. Je lepší jít dál, bojovat a dobývat než se oddávat pochybám.

Navíc jakékoliv okolkování přináší riziko. Bude lepší na ně zaútočit hned a upevnit držení střední oblasti Impéria. Trochu si odpočinout před konečnou srážkou s Adrianovým vojskem. „Vpřed,“ zavelíš. „Zaútočíme.“

Táhlorucí na druhém konci údolí zareagují na pohyb tvých oddílů. Zvednuté štíty seskládali do proslulé zámkové formace.

Zaujímají prostor sevřený dvěma vyvýšenými plošinami, terén se postupně zvedá. V obou nejvyšších bodech slunce ozařuje řady sniperů s připravenými puškami.

„Generálko? Ustupte. Musím mluvit s generálkou.“

Tvoje stráže uhnou a vpustí prince Ina. Musíš se hlídat, aby ses neušklíbla. Princ má oči stále ještě opuchlé spánkem a divže na prašném povrchu neuklouzne. Jeho Zářnost ti svého třetího syna přidělila coby dozírajícího generála. Nemohla jsi to odmítnout, neboť přes své úspěchy a nedávná vítězství jsi ještě příliš mladá a svou cenu musíš stále dokazovat. Jeho Zářnost je pro tvé lidi to nejbližší k živoucímu bohu, co mají. On je mírou všeho, a to na tomto světě i tom pod námi. Králi nelze nic odmítnout. Jako kdyby nestačilo, že každý tvůj krok plánuje tvá Matka. Jenže ona aspoň ví, co dělá. Připsat podíl na tvém úspěchu princovi Inovi bude poněkud náročnější.

„Princi Ino,“ zavoláš na pozdrav. „Plán je připraven. Další geniální strategie, pane.“

Princ zamžourá pohledem směrem k bitevní pláni. Včera večer vyslala Etzli pár věrných vojáků k jeho karetnímu stolku. Snažili se, aby princ pěkně vyhrával. A když vyhrával, tak samozřejmě pil ještě víc než obvykle. Tak trochu jsi doufala, že by mohl celou dnešní bitvu zaspát, jenže teď ho musíš chválit za to, co jste spolu s Matkou vymyslely. Podobné pochlebování ti pořádně hýbe žlučí.

„Geniální?“ Princ na chvíli znejistí a malinko se zamračí. „Ano, jistě. To návrší dobudeme zpět.“

Matka by si na tom muži jistě smlsla. Vždy usilovala o to, aby se vojenské funkce přidělovaly na základě snahy a talentu, ovšem tvůj lid nedokáže tak snadno odlišit schopnosti od správné pokrevní linie. Nepotismus je proto ve velení armády dosti znát. Celkově je vojsko rozděleno na tři velké kontingenty. Západnímu velí tvůj Otec. I on se musí zodpovídat členovi královské rodiny, ale korunní princ Ron

má alespoň zkušenosti z opravdových bojů. Kdysi býval slavným gladiátorem. Otcovo vojsko už celé měsíce blokuje oddíly Táhlorukých. Druhá část vašich bojových sil je nasazena u východního pobřeží a momentálně vypadá jako cínoví vojákci v rukou Adriana Forda, který s nimi šoupá podle svého momentálního naladění. Ovšem třetímu vojsku velíš ty a právě s ním táhneš samotným srdcem Impéria.

Matka přirozeně na všechno dohlíží z hlavního města Furie. Zprávy jí hbitě předávají kněží a špioni Zvědavosti. Stačí, když luskně prsty, a celá armáda se k ní nakloní a naslouchá. Její ranní instrukce byly poměrně stručné.

„S rozmyslem využij *zapálených* a dej nám vítězství, o kterém se bude dlouho vyprávět.“

A přesně to se chystáš udělat.

Přistoupí k tobě Etzli a s vážným výrazem zaujme místo po tvém boku. Princ Ino ukáže prstem na vzdálený průsmyk. „Jste si... opravdu... se to chystáme udělat? Máme v plánu zabrat to návrší?“

„Použijeme *zapálené*,“ potvrzuje Etzli. „Jak jste to naplánoval, pane.“

Princ zmateně sraští čelo. Nepamatuje si, že by vymýšlel nějakou takovou strategii, vždyť se ani neúčastnil tvých bitevních porad. „Správně. Přesně podle plánu.“

Etzli se po tobě podívá a ty se musíš hlídat, aby princ nezahlédl tvůj úsměv. Každým dnem máš tu holku radši. Vydáváš povel k útoku a sleduješ, jak ho tvé oddíly poslušně splní. Jako malá sis instinktivně začala hrát s cínovými vojáčky. Stačilo rozházet je po pokoji a imaginární nepřátelská pevnost byla dobytá. Skutečné vojsko je mnohem pomalejší a má určitou vůli. Všichni muži a ženy v něm jsou součástí vyššího celku. Tvůj povel se nese od jednoho oddílu k dalšímu, až postupně probudí celý válečný stroj. První linie vyrazí vpřed dvakrát rychleji než jindy.

V plné zbroji, a přesto lehkým krokem postupují údolím. Víš, že na vrcholcích číhá nejméně dvacítká ostřelovačů Táhlorukých. Starší generál – někdo jako princ Ino – by své jednotky vedl pomalým tradičním pochodem. Jenže ty životy kvůli krásné podívané riskovat nehodláš.

Po pěchotě následuje Bravosova kavalerie. V poklusu sestupují v patách infanterie z mírného pahorku, na kterém jste doposud tábořili. O pár chvil později se dají do pohybu zálohy a celé tvé vojsko se valí údolím jako ocelově zlatá řeka. Etzli sedí vedle tebe a bedlivě sleduje každý detail, zatímco princ Ino neustává klást přívál otázek. Odpovídáš mu jen úsečně, neboť většinu své pozornosti věnuješ první linii, která už zdolala polovinu trasy.

Ozvou se výstřely a o štíty prvních řad sem tam cinkne zbloudilá kulka. Z takové dálky střelba mnoho škod nenadělá. Upíráš pohled na bezchybný postup svého vojska. Bravos občas umí být netrpělivý a rád prolévá krev, ovšem dnes vykazuje obzvláštní opatrnost.

Nesmí zaútočit příliš brzy, neboť by tím mohl prozradit tvůj plán.

Další oddíly Táhlorukých zaujímají předepsané pozice. Věděla jsi, že tu mají obrovské zálohy. Jistě, je to úzké údolí, které si žádá ostrážitou ochranu, avšak oni tvé první průzkumné jednotky úplně zdecimovali. Na každého jejich vojáka musela padnout dvacítká tvých. Na tvé posily teď zareagovali navýšením svého stavu. Je jasné, že dnes nepůjde o běžný test jejich obrany.

Ne. Protože dnes si vezmeš to, co si přivlastnili.

Vojáci v prvních řadách padají k zemi. Kulky si prorazily cestu štíty a ostřelují jim ramena. Ostatní pomáhají zraněným dostat se do zázemí. Kolem nich mezitím proudí další bojovníci a bez řeči zaujímají jejich místo. V závěsu jsou připravení vojenští felčari.

Zahájíte útok směrem vzhůru. Pravidelné ostřelování z pušek nyní doplňují rány z pistolí z druhé řady Táhlorukých. Zavládne chaos, všude je kouř a plno krve. *Nutné ztráty*, připomínáš si. *Vždy*

se musí platit krví. Konečně se Bravosovi podaří prolomit obranu a do způsobených trhlin nahnat vlastní koně. Přes veškerou energii ta mohutná stvoření působí, jako by se pohybovala zpomaleně. Tak moc sil je stojí pohyb vzhůru. Celá situace začíná připomínat masakr. Bravos nasměruje většinu oddílu vpravo. Vypadá jako muž, který si jede pro smrt.

Dokud se z hlavní skupiny neoddělí tři *zapálení*.

Všichni ve stejný okamžik přestanou klást odpor vnitřnímu ohni. I z té dálky vidíš, jak se jejich kůže jasně rozzáří a z jejich těl začne unikat sloup dýmu. Táhlorucí generálové rozkazují, aby je okamžitě sestřelili, ale je příliš pozdě. Záře se proměnila v plamen. Každý ze tří mužů se stává hořícím infernem. Zadržíš dech, zatímco se s duněním vrhnou do předních řad obránců. Kosti praskají.

Prvního koně se někomu jako zázrakem podařilo strhnout stranou, takže vrazil přímo do levé kamenné zídky. Zvíře jen zaryčí hrůzou. Tím však v řadách obránců vzniká mezera, kterou prorazí druhý kůň. Vojáci instinktivně uhýbají. Jezdce spaluje vnitřní peklo a strašlivě řve. Přitom proniká hlouběji do obranných pozic. Táhlorucí vojáci reagují přesně tak, jak Matka předpokládala. Jakou hrozbu by pro ně mohl představovat zapálený jezdec? Nevládne žádným mečem, jen tu z plných plic řve. A tak mu prostě uhýbají z cesty. A on proniká hlouběji, dokud se neocitne v samém jejich středu.

Třetí z koní narazí do jejich nově uzavřených pozic. Rychle se podíváš doprava. Teď je ta chvíle. Bravos svůj tým zastavil nedaleko od svého předstíraného cíle. Všichni zvedli své štíty. Bezchybné načasování.

Táhlorucí vojáci v předních řadách se tváří zmateně. Netuší, že každý ze *zapálených* má k sedlu přivázaný balík výbušnin. Netuší, že plameny už téměř strávily ochrannou tkaninu a každou chvíli olíznou zásobník s nebezpečným prachem...

Krajinou otřese výbuch.

Vojáci zírají. První ohnivá vlna je nezvykle jasná. V dosahu exploze nemohl nikdo přežít, a pokud ano, ne nadlouho. Kůň, kterého strhli stranou, nakonec způsobil devastující ztráty. Všichni snipeři nad zídkou našli v ohni smrt a další vojáci leží kolem v bezvědomí. Část kamenné hradby úplně zmizela a její zbytky zabarvil zčernalý vzorek. Nebezpečné střepiny zasáhly vojáky na obou stranách.

Vzápětí následuje druhá exploze. A třetí.

Bravos se svou jízdou míří obloukem k odkrytému zbytku první obranné linie. Jedou prořídlymi řadami a občas zmizí v oblaku kouře. Teď už víš jistě – není pochyb –, že jsi to návrší dobyla. Tvá pěchota vyráží proti zbytkům Táhlorukých, zatímco kavalerie je drtí zleva. Princ Ino se potěšeně zazubí.

„Musíme okamžitě podat zprávu o tomhle vítězství do hlavního města. Vskutku chytrý plán.“

Uvnitř zápasíš s emocemi. Tohle je skutečná moc. Velet, vítězit, vládnout. Princ Ino zapomíná, že na tyto chvíle jsi musela celý život trénovat. Zvítězit v Dostihu byla jen malá ochutnávka moci. Přesně tímhle ses měla – stejně jako další popeliánské děti – stát. Vedle touhy vítězit v tvých žilách koluje právě touha válčit.

Ale pak si všimneš mrtvých. Všeho toho kouře a ruin. A zasáhne tě to víc, než bys čekala.

„Návrší je naše, generálko,“ oznamuje Etzli.

Netušíš, kolik uplynulo času. Tvůj zrak se na okamžik rozostří. Téměř jako bys z tohoto světa spadla do nějakého jiného. Kouř se pomalu vytrácí. Všude leží spousta těl.

Je to ničivé vítězství. Předtím než vyrážíš vpřed, se musíš uvnitř zatvrdit. Tři *zapálení* odčinili své hříchy vůči božstvům. Jejich smrt bude uctívána v příštím světě, alespoň tak to tvrdí bohové.

Přežila jen hrstka Táhlorukých. Odvádějí je pryč jako zajatce. Zděšení v jejich tvářích mluví za vše. Někteří jsou překvapivě

mladí, snad žádný z nich nemá vousy. Představuješ si, jak horlivě napochodovali do téhle války. Určitě od dětství slychali historky o tvém lidu. Už jejich prarodiče si šeptali ty lži, kterým posléze sami uvěřili: *My bychom tu válku vyhráli, nebýt jejich božstev.*

Ať si tomu věří. Stejně jako ostatní jsi si vědoma, že bohové na tom mají určitý podíl. Ale když uvážíš, jaký to byl výbuch a jaké škody nadělal, pochopíš, že *tohle* je ten pravý důvod, proč tví lidé v minulé válce zvítězili. Vždycky ochotně přijímali dary, které jim bohové věnovali, a užívali je s neoblomnou přesností. Vyhráli jste tu válku, protože porážka nikdy nepřipadala v úvahu.

„Zachraňte, co se dá,“ nařídíš tiše. „A pak uklidte tu spoušť.“

3

UMĚNÍ ZABÍJET

ADRIAN

Učím se, že existuje mnoho způsobů, jak někoho zabít.

Rozdrtit mu lebku, přeseknout tepnu, provrtat díru do hrudi. Viděl jsem, jak muži a ženy padají z koní. Jak kulky pronikají skrze zvednuté štíty. Zažil jsem výbuchy, které otřesou celým vaším nitrem a zůstanou po nich jen holé kosti. Zjišťuju, že existuje mnoho způsobů, jak někoho zabít, a svět chce, abych se ve většině z nich zdokonaloval.

Dnešní noc se nám daří dobýt tři sídla. Naše vojsko přeskakuje od města k městu jako kamenná žabka po hladině vody. Jejich vojáci upozorují vlnky z prvního odrazu, jenže to už je pozdě.

Už jsme tam. A tvrdou pěstí jim bušíme na bránu.

V městech na severu jsme se setkali s větším odporem. Místnímu dividiánskému obyvatelstvu samozřejmě veleli Popeliáni. Všichni se účastnili mobilizace, táhli do bitev, z posledních sil zajišťovali zásobování. Ale nestačilo to. Ta města shořela. A když hoří města, kouř je cítit daleko.

Scénář se úplně proměnil. Dividiánští vojáci nám v nočním tichu začali otvírat brány. Místní lidé nám ukazovali, kde sídlí popeliánské vedení. Tušili jsme, že se to stane. Tohle nejsou Dividiáni z velkých

měst, kteří mají užitek z úzkého vztahu se svými vládci. Na většinu těchto mužů a žen přinejlepším Impérium zcela zapomělo a přinejhorším jim dalo pocítit svou tvrdou ruku. Naše vojsko sílí s každým dobytým městečkem.

Třetí sídlo dobýváme za úsvitu. Není tu žádný obranný val, z prázdných střílen na nás nemíří žádná místní milice. Městečko nese půvabný název Sola.

Se svými vojáky procházím hlavní ulicí. Starý Trask mě informuje, kolik tu žije obyvatel. Je to výborný pomocník, jeden z nejmilejších druhů mého Táty. Jeho syn – Forrest Trask – v dětství patřil mezi moje nejlepší kamarády. Naši konverzaci ale nevěnuju příliš pozornost. Pozoruju místní obyvatele, kteří si nás prohlížejí ze svých vyvýšených verand. Mají holé ruce, jejich zbraně zůstaly ležet na ulicích jako zapomenuté hračky.

Je mezi nimi pár řemeslníků – kovářů, tesařů, bylinkářů –, ale většina z nich vypadá jako sedláci. Poznám to z jejich sehnutých zad a mozolnatých dlaní. Při cestě do městečka jsme míjeli jejich pole. Dobře udržované pozemky, na kterých právě začínala rašit nová úroda. Vsadím se, že je Popeliáni nechali všechno sklidit a pak si z okolních měst vybrali svou daň. Sebrali, co mohli, aby nakrmili nově naverbovaná vojska. Problém je, že místní lidi pak nechali hladovět.

Je to dobře vidět na propadlých tvářích dětí a na jejich vystouplých klíčních kostech. Při tom pomyšlení mi začne srdce bušit rychleji. Dokud v mysli neuslyším Capriho slova: *Jste stejní jako my.*

Ozve se tříštění skla.

Všichni instinktivně zvedneme zbraně, ale rychle je zase spustíme, když spatříme Kenlyho Knoxe. Je to jeden z našich nejlepších bojovníků, vyrostl ve čtvrté generaci vojáků. Právě teď se ale snaží vybalancovat hromadu ukořistěných sklenic.

„Je tu mouka,“ volá na nás, když překračuje rozbité vstupní dveře.
„Dost na doplnění zásob.“

Vůbec si nevšímá pekařky, která stojí vpravo od něj. Dividiánská žena klopí zrak ke svým chodidlům. Jako bych v duchu slyšel, jak počítá, jestli se jim tyhle ztráty podaří přežít. Další armáda, která si tu naplnila kapsy. Podle velikosti města bych se vsadil, že to všechno sklidila i namlela sama. A teď ze svých zásob trpělivě živí ostatní obyvatele.

„Kenly, vrať to zpátky.“

Ten se váhavě podívá na Traska. Ví, že starý generál ho prakticky vychoval. Velitelem našich oddílů jsem byl sice jmenován já, ale Trask patří mezi zasloužilé vůdce. Pro Kenlyho je samozřejmě ideálem vojáka, na nějž já nikdy nemůžu aspirovat. K jeho škodě je však vojákem ze staré školy, což znamená, že plně respektuje hodnosti.

„Synku, slyšel jsi svého generála.“

Kenly divže nezakoulí očima. Vojsko přece musí rabovat, aby mohlo jít dál. Pokud si nebudeme brát z dobytých měst, jen prodloužíme dodávky a vznikne větší tlak na dělníky Obzoru. Myslí si, že jsem si to dost dobře nespočítal. Ale jen blázen by vyměnil pár sklenic mouky za důvěru celého městečka.

„Tihle lidé nejsou naši nepřátelé.“ Pokračuju hromovým hlasem. „Dnes už ne. Bojujeme proti Popeliánům. A jestli ti ostatní chtějí svobodu, můžou si ji dobyt po našem boku v bitvách. Ne tím, že budou hledět na hroty našich mečů. Nebudu to opakovat. Vrať tu mouku.“

Kenly nasupeně zvedne bradu, ale poslechne. Není to poprvé, kdy si říkám, co si tak o mně moji vojáci myslí. Půlka z nich je zcela na mojí straně. Bojují za lepší svět. Věří tomu, co říkám. Ale ta druhá půlka je tu z jiného důvodu. Když jedou do bitvy, šeptají jména konkrétních mrtvých. Svých matek, otců, strýců a sestřenic. Vůbec jim to nedávám za vinu. Táta o tom se mnou mluvil, než jsem odjel na Dostih.

Podívej, jak tu pohřbili tvou matku. Nejsi svobodný, synku. Nebudeš, dokud nezvítězíš.

Jdeme dál. Pekařka mi poděkuje pokývnutím – malý záblesk světla. Pokračujeme ulicí k místní radnici. U vchodu už hlídají naše stráže, které nám krátce zasalutují. Vystoupáme dvoje schody nahoru, neboť terasa slouží jako jakési nádvoří. Další z našich vojáků tu stráží jediného zajatce. Traskova zpráva mě dost překvapila. Řekl, že ve městě žije jediný Popelián.

Přinutili ho pokleknout. Přestože je teď vězněm, prohlíží si nás s neskonalou hrdostí ve tváři.

Nemůžu nevzpomenout na Capriho a jeho vzdor během Dostihu. Ten výraz v jeho tváři, když se vysoukal na mého fénixe, ukradl ho a odjel vstříc ohnivé smrti. Postupně se však učím, že tihle lidé nejsou beze strachu. Ne, oni jen věří, že se celý svět spojil, aby jim pomáhal.

A já je za to nenávidím.

„Jak se jmenuješ?“

Popelián mě poctí svým pohledem. „Oxanos.“

„Musel jsi být hodně významný člověk, když tě vyslali do tak slavného města.“

„A ty jsi zase skvělý voják, když jsi ho dokázal dobýt.“

Vypadá to, že je sám se sebou nadmíru spokojený. Jejich lidi tak začínají každý rozhovor. Myslím, že mě tahle ohraná písnička už unavuje. „Popeliáni prostě netuší, jak se chovat, když prohrávají.“

„Prohrávají?“ zopakuje po mně. „Ty si myslíš, že tohle je prohra? Nedošlo mi, že mluvím s děckem. Ale konečně jsem tě poznal. Ty jsi ten Táhloruký, co *málem* vyhrál Dostih! Vážně veliká čest. Myslíš, že to z tebe udělalo muže?“ Suše se zasměje. „Neznamená to vůbec nic. Stejně jako *tohle*. Dobyli jste město duchů. Gratuluju. Ale je to úplně jedno. Naši bohové už připravují odpověď. A my zvítězíme.“

Klidně mě spoutej, jestli ti to udělá radost, ale zapamatuj si moje slova, chlapče. Za deset let budu popíjet víno na podobné terase a dívat se, jak tvůj lid živoří, pokud z něj vůbec něco zbyde.“

Po jeho slovech potemní výraz v tvářích obou strážných. Zatnu ruce v pěst. Bylo by snadné toho muže potrestat, zvláště tady uprostřed pustiny. Rozhodnu se mu to připomenout.

„Mrtví víno nepijí.“

Oxanos se znovu zasměje. „Tak já ti řeknu, jak to bude. Odvedete mě do zajateckého tábora. Tam mě ohodnotí, zváží můj původ a určí mou cenu. Budu mít určitou hodnotu a tu lze použít k vyjednávání. A tak tam strávím několik měsíců. Ano, porce budou schválně malé a určitě budu trochu trpět, ale po nějakém čase mě vyměníte. Nebo prohraje a já budu osvobozen.“

V jeho hlase nezaznívá ani stín pochyb. Dokonce se přitom dívá do dálky se zvednutou bradou. Jako by ho takhle konverzace nudila. Usměje se. Dobře. Tak tomu dáme trochu štávy.

„Tuhle možnost jsem zvažil.“ Přistoupím k okraji střechy a nechám svá slova viset ve vzduchu. Ulice pod námi pořád lemují Dividiáni. O tomhle muži jsem se toho během dvou oběhů dozvěděl dost, abych poznal, jakým byl zdejším obyvatelům pánem. „Každý zajatec taky něco stojí. Přiděly navíc, další pouta a taky strážce. Bereme pouze zajatce, kteří se nám opravdu vyplatí. A ty poslouchej: ty mně nestojíš ani za balík rýže.“

Zavrtám se mu pohledem do očí. Pořád ještě necítí strach. Pořád si myslí, že to pro něj skončí dobře.

„Nebudeš naším zajatcem.“ Ukážu dolů. „Budeš *jejich* zajatcem.“

Údivem pootevře rty. Jako Popelián si zvykl skrývat jakýkoliv náznak slabosti, ale už je pozdě. Já už v jeho tváři zahlédl pravdu. První známku strachu.

Dál předstírá svou blahosklonnost. „To je mi jedno. Nakonec budu stejně volný.“

Přikývnu. „Zní to, jako bys tomu chtěl sám věřit. Však se nemáš čeho bát. Jsem si jistý, že jsi s těmito lidmi zacházel férově. Bezpochyby jsi ctil jejich dcery, učil jejich syny a vůbec s nimi jednal jako s rodinou. To od tebe bylo moudré. Určitě ti tvé dobré skutky oplatí.“

Z tváře mu rychle mizí barva.

„Uvidíme se po válce,“ řeknu tiše. „Nebo taky ne.“

Poznávám, že existuje mnoho způsobů, jak někoho zabít. Někdy stačí jen zašeptat. Oxanos otevře ústa a chystá se protestovat, ale já už kráčím po schodech dolů. Když odcházím, vím, že z toho muže na terase zůstal jen přízrak. Dole na mě čeká Trask.

„Máme společnost,“ řekne.

„Popeliány?“

Zavrtí hlavou. „Říká ti něco jméno Maršál Rava?“

Směřuje k nám postava na koni. Obě ruce drží zvednuté nad hlavou a svého fénixe řídí jen silou svých stehen. Zatímco se k nám bývalý slavný šampion blíží, vojáci si o něm tiše šeptají. Ke svému koni přivázal nákladní postroj a zvířeným prachem k nám táhne dva plné pytle.

Otočím se k Traskovi. „Copak by někdo neznal Maršála Ravu?“

Je to jeden z mála Dividiánů, kteří kdy vyhráli Dostih. Podrobně jsem studoval záznamy z jeho ročníku, abych se naučil, jak může outsider zvítězit nad soupeři, kteří ho nenávidí. Maršál na to měl jasnou odpověď: musí být rychlejší, silnější. Prostě nejlepší. První skupinku, která mu šla po krku, úplně odrovnal. Třetí noc už po něm nešli, tehdy poprvé vyrazil on na *ně*.

Poslední den Dostihu zůstali jen dva další jezdci a Maršál je snadno porazil. Dnes je mnohem starší. Jeho dlouhé vlasy prokvetly šedinami a tvář kolem očí má zbrzděnou vráskami. Ale když dovede svého fénixe na vzdálenost asi patnácti kroků, dobře vidím, že tenhle muž pravidelným tréninkem vypěstoval ze svého těla

nezlomnou zbraň. A ani věk mu nezabrání v tom, aby ve správný moment zasáhl toho správného protivníka.

„Maršále Ravo,“ řeknu na pozdrav.

Přikývne. „Adriane Forde. Není tu cítit stříbro?“

Musím se smát. Je úžasné, že i teď, když je jeho město dobyté cizím vojskem, si vesele vtipkuje. „Skončil jsem druhý kvůli špinavým trikům popeliánských božstev.“

„Tak je to s námi se všemi,“ odpoví Maršál. „Spokojíme se se zbytky, které nám nechají.“

„Ale to teď končí.“

„Nezlobil bych se, kdyby dostali přes ty svoje vznešené nosy.“ Maršál zatáhne za konce provazu u svého provizorního nákladního postroje a pytle se svalí na zem. „A tak jsem vám ušetřil nutnost vyrabovat můj ranč. Tady jsou všechny komponenty, co by mohly být užitečné v boji. Je to většina mých zásob. Nechal jsem si jen trochu k obraně města. Můžete se jet podívat, ale říkal jsem si, že nám všem ušetřím čas.“

Dávám signál dvěma vojákům, kteří okamžitě přiskočí blíž. Maršál jim svázané pytle podá.

„Ach, no jo. Cestou na sever taky minete mrtvolky pěti popeliánských vojáků. Furia je sem poslala před pár týdny. Já si říkal, že jeden Popelián ve městě je až dost.“

Není těžké uhádnout, co se jim asi stalo. Kouknu na Traska a vidím, že si myslí to, co já. Někdo jako Maršál Rava by se nám náramně hodil.

„Pojeď s námi,“ nabídnu mu. „Vznešených nosů, do kterých můžeš praštit, bude dost.“

Na okamžik mu ztuhnou rysy, jako by si nebyl jistý, zda nejde o výhrůžku. Možná si myslí, že ho chci přinutit, aby vstoupil do naší armády. Ale když si mě přeměří, jen zavrtí hlavou.

„Moji lidé jsou tu. A válku znám natolik dobře, abych tušil, co se může v takovém městě přihodit. Vojáci se nudí. Slyšel jsem, co se stalo ve Vivinii...“

To jméno nechá viset ve vzduchu. Všichni už jsme o Vivinii slyšeli. Na začátku války si obě strany dohodly, že bude několik předem schválených útočišť, kterých se vojska nesmí ani dotknout. Do takového útočiště se mohou uchýlit nevinní lidé a najít tam azyl. A obě armády se mu musejí za každou cenu vyhnout. Až na to, že Vivinii někdo uprostřed noci zapálil. Většina lidí tam bezmocně uhořela.

Většinou šlo o Dividiány.

„To jsme nebyli my.“

Maršál si mě úkosem prohlíží. „Jsi si tím naprosto jistý?“

Neodpovím, protože jistý si není nikdo. V těch končinách vede vojska Antonio Rowan. Jeho vojáci tvrdili, že za útok může popeliánský předvoj. O den později zveřejnili Popeliáni video hořícího města a obvinili nás. Obě strany se pak snažily navzájem očerňovat a využít masakru k tomu, aby si u Dividiánů získaly podporu.

Z Maršálovy reakce je zřejmé, že on v téhle válce nevěří ani jedné straně.

„Podívej, prostě jsem slíbil naší společné známé, že tyhle lidi ochráním.“

Po těch slovech zpozorním. „Společné známé? A kdo to je?“

„Imelda Beru.“

Jeho odpověď mě překvapí. „Ta Dividiánka z Dostihu?“

Maršál jen pozvedne obočí. „Tak trochu jsem si myslel, že právě proto jste tady. Copak nevíš, že odtud Imelda pochází? Trénovala na mém ranči. Támhle je její dům.“ Ukáže rukou směrem do ulice. „Ne že by tam snad byla. Překvapuje mě, že to nevíš...“

Zavrtím hlavou. „Ne. Jen postupně zajišťujeme města při přesunu směrem k jihu. Vůbec jsem to netušil.“

„To pak...“ Maršál se zamračí. „Abych byl upřímný, chtěl jsem ti nabídnout obchod. Všechnen svůj prach za určitou informaci. Doufal jsem, že o ní budeš mít nějaké zprávy.“

Po těchto slovech tápu ještě víc. „Copak nepřeskočila bariéru a nezmizela uprostřed Dostihu? Slyšel jsem, že uprchla do hor.“

„A při tom se jí podařilo vlákat popeliánské oddíly do pasti přímo pod meče jednotek Antonia Rowana, pravé ruky tvého táty. To on ji sledoval až k Flekovu valu. Imelda tohle celé spustila, i když o tom tehdy neměla ani tušení.“

„Něco takového se povídá,“ přikývnu. „Ale v oficiálních reportech o ní nepadlo ani slovo. Antonio jen napsal, že mu pomohli rebelové z hor. Víc nic.“

Maršál se zatváří ustaraně. „Imelda se po té bitvě měla přidat ke svému strýci v horách. Jenže od něho jsem nedostal ani jedinou zprávu. Tak od té doby doufám, že něco zaslechnu.“

Pokrčím rameny. „Pokud byla dost chytrá na to, aby se jí podařil ten kousek s loupeží komponentů, vsadil bych se, že je živá a zdravá. Není důvod k obavám.“

Maršál přikývne. „Jestli se něco dozvíte...“

Dřív než stihnu cokoliv slíbit, zaslechnu z dálky křik. Otočím se. Ze vchodu radnice se kouří. Ven se vypotácejí dva naši vojáci. S kašláním a klením si sedají na zem. Mhouřím oči, abych rozeznal třetí postavu. Stín muže právě skáče na přistaveného koně.

Na druhé straně ulice prásknou výstřely. Většina Dividiánů utekla do svých domovů. Instinktivně vyrazím vpřed. V oblacích kouře se k nám řítí kůň a k jeho hřbetu se tiskne jezdec. Mně již dobře známá hrdá tvář.

„Oxanos.“

Zřejmě si řekl, že pokud ho vydáme obyvatelům města, nepřežije. Jen to potvrzuje, co jsem si myslel. Tedy, že se ke zdejšími lidem choval brutálně. Teď pobízí koně do klusu. Okamžitě se rozběhnu.